

Vergane glorie

(10-13 mei 1940)

We hoorden het kreunen van de koepels,
- zo'n vijftig jaar naar zee gericht -
nu krakend onder hun gewicht
en de erosie van de tijd, bij
die stoeve draai naar het oosten.

We hoorden het sissen en het blazen,
het lekken van het stoommachien
dat na enkele meters reeds liet zien
wat de morrende mannen al vermoedden,
dat het kreging het niet redden zou.

We roken het zweet van de soldaten,
onder het schreeuwen der commandant:
'Draaien! Duwen! Met blote hand!'
We voelden de weerstand van mens en materie,
We hoorden gejuich toen de klus leek geklaard.

We schrokken van de klappen van de kanonnen.
Vooral van die ene, na het allereerste VUUR!!!
We trotseerden toen tot 's avonds negen uur
het dreunen en het trillen van ramen, muren, vloeren,
dat ons deed beseffen hoe oorlog kan zijn.

We roken het kruit van te zware granaten,
vernamen ontploffingen ver in het veen.
We hoorden het horten van 't hydraulisch systeem.
En bij elke slag of dreun verdween
een deel van Krupps' glans en roemrucht verleden.

Losgetrild,
vastgelopen,
stilgelegd.